

Osud každé budoucnosti třímá
ve svých rukou nestvůra

NIKDY HRDINKA

VANESSA LEN

PŘEKLAD PETRA BADALEC

COO
BOO

Nikdy hrdinka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Vanessa Len

Nikdy hrdinka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VANESSA LEN

NIKDY
HRDINKA

COO
BOO

Přeložila Petra Badalec

NEVER A HERO

Copyright © 2023 by The Trustee for Vanessa Len Trust

All rights reserved.

Cover © Evvien Tan, 2023

Translation © Petra Badalec, 2024

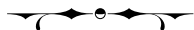
ISBN tištěné verze 978-80-7661-907-4

ISBN e-knihy 978-80-7661-920-3 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-921-0 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-919-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

JEDNA

„Nezpomalujte!“ zařval trenér. Jeden z kluků přišel pozdě a teď si to odpykávalo celé fotbalové mužstvo. Joan zpoza plotu sledovala, jak poslušně obíhají další kolečko. Většina kluků už lapala po dechu, ale Nick v čele skupiny běžel stále stejným tempem, jako by mohl klidně pokračovat ještě dalších pár dní.

Běž domů, nabádala se Joan. Dneska to nevydržela. Přišla sem po škole a doufala, že ho zahlédne. Teď se jí to povedlo a jako vždycky to pro ni bylo jako dostat pěstí do břicha. *Nepamatuje si tě. Už tě nezná.*

„Tak jo!“ zařval trenér. „Myslím, že už máte dost.“

Ozvalo se úlevné zasténání a chlapci klopýtavě zastavili. Někteří se vyčerpaně svalili na zem. Jiní se předklonili, opřeli se o kolena a snažili se popadnout dech. Nick, který byl ještě pořád několik kroků před nimi, zpomalil do klusu a pak se otočil, aby se vrátil ke svým spoluhráčům.

Pohledem se zatoulal k plotu. Joan se zastavilo srdce, jeho oči přes ni ale přelétly bez špetky zájmu a poznání.

„Nicku!“ zachroptěl jeden z kluků ze země. „Musíš trochu přidat, kámo. Kapitán mužstva se nemůže věčně táhnout za náma jako smrad.“

Nick se zasmál a popošel k chlapci, aby mu pomohl vstát. „Potřebuješ helfnout, Jamesone?“

„Potřebuju spíš defibrilátor,“ zabručel jeho spoluhráč. Popadl Nicka za ruku a s námahou se vyhoupl na nohy.

Když zahlédla Nickův neskrývaný úsměv, zatajil se jí dech. Když ho znávala, byl vždycky tak vážný. Nesl na ramenou tíhu celého světa. Joan najednou napadlo, že ho teď vlastně nezná o nic lépe – ne tohohle Nicka.

Pocítila známý stesk po chlapci, který už nebyl. Nemilosrdně ho potlačila. Tamten Nick byl pryč a ona by ho neměla chtít zpátky. Tenhle Nick byl takový, jaký měl být. Kluk s obyčejným životem.

Běž domů, přikázala si znovu. A tentokrát si školní tašku poposunula na rameni výš a odvrátila se od plotu.

Byla polovina listopadu a stromy byly už téměř úplně holé. Cestou přes prázdné školní pozemky pronikl látkou Joaniných kalhot chlad. Po vyučování to tu působilo opuštěně. Učitelské parkoviště bylo prázdné – všude jenom beton a ostrůvky plevelu. Joan si to namířila přes něj, kolem knihovny a dál k zadnímu hřišti.

Cinkl jí telefon: zpráva od táty. *Už budeš doma? Udělal jsem ananasové koláčky. Přišla fotka. Pečivo z křehkého těsta chladnoucí na mřížce. Vypadají jako od profíka, co?!*

Poslední dobou Joan často kontroloval. Poznal, že se něco děje. „Zdáš se mi taková tichá,“ řekl jí včera večer. „Je ve škole všechno v pohodě? Co kámošky?“

Někdy si Joan přála, aby mu mohla říct pravdu.

Babička umřela, tati. Všichni umřeli. Babička, teta Ada, strejda Gus a Bertie.

Ale to mu říct nemohla. Protože vlastně nezemřeli. Tu noc si pamatovala jen Joan. Jen ona si pamatovala babiččiny poslední zoufalé chvíle, husté teplo a kovový pach její krve. Joan tlačila na ránu a snažila se udržet babiččino tělo pohromadě, zatímco se pauza mezi babiččinými sípavými nádechy čím dál víc prodlužovala, až nakonec ustaly úplně.

Joan se teď nadechla a nechala chladný vzduch, aby jí vnikl do plic. Nic z toho se nestalo, připomněla si. Babička a zbytek Huntových byli v Londýně – jen hodinu cesty vlakem. Byli *v pořádku*.

Odepsala tátovi. *Vypadají božsky! Budu doma za chvíli.* Pak si zastrčila ruce do kapes. Začínalo být chladno. Obloha nad ní byla ztěžklá tmavnoucími mraky. Blížila se bouřka.

Když přecházela hřiště, bojovala s větrem. Vlasy jí šlehalý kolem obličeje a modré sako se jí vzdouvalo. Neměla se zdržovat jen kvůli tomu, aby zahlédla Nicka. Vidět ho – být jím neviděna – jí připomínalo, jak ji nejprve šokovalo, že je ve světě, kde on neexistuje. Neexistovalo místo ani čas, kam by se mohla vydat, aby ho našla. Byl pryč.

Oblohu proťal blesk a vzduch ztuhl. Joan přidala do kroku a automaticky počítala vteřiny. *Jednadvacet, jednadvacet, jednadvacet...* Když to zopakovala pětkrát, zahřmělo. Bouřka tu bude tak za patnáct minut. Shodila ze sebe sako a strčila si ho do tašky. Déšť jí nevadil, ale měla jen jedno školní sako a rozhodně se jí nechtělo brát si ho na sebe zítra mokré.

Byla blízko brány, když uhodil další blesk. *Jednadvacet...*

Za jejími zády se ozval známý hlas a vylekal ji. „Ehm, promiň, já...“ Zbytek jeho slov přehlušilo hřmění. Srdce jí tlouklo v uších ještě hlasitěji. *Nick*.

Nebyl to on, připomínala si. Slyšela jen to, co chtěla slyšet.

Ale když se otočila, stál za ní opravdu Nick, byli na hřišti sami a on kráčel směrem k ní lehkým, plynulým krokem stejně známým jako jeho hlas. Tmavé vlasy měl teď ostříhané jinak – padaly mu do čela, oči měl ale stejné jako vždycky: upřímné a čestné jako nějaký staromódní hrdina, který zachraňuje kočky ze stromů a lidi z hořících budov.

Na okamžik si Joan skoro dokázala představit, že je to opravdu on – její Nick se všemi vzpomínkami, který za ní přišel, protože si ji pamatuje. Její pocity byly spleť zklamání, strachu a strašlivé naděje.

Zastavil se od ní skoro na dosah ruky. Joan mu nebyla tak blízko od té noci v knihovně, kdy se políbili. Té noci skončila existence druhého Nicka. Ne, opravila se. Tu noc ji ukončila ona. Dala před ním přednost své rodině. Nestvůrám místo hrdiny.

Ať už se jí ve tváři zračilo cokoli, Nickův výraz se změnil v omluvný. „Promiň, nechtěl jsem tě vyděsit.“ Podával jí telefon. „Všiml jsem si, že ti tamhle vzadu vypadl.“

Joan si prohlédla jeho tvář. Teď, když byl blíž, už si nedokázala nic nalhávat. Díval se přímo na ni a v jeho očích nebyla sebemenší jiskřička poznání. Tenhle Nick měl dokonce i jiné držení těla. Ten druhý Nick měl v sobě vždycky nebezpečné napětí: uvědomoval si, že

možná bude muset bojovat a zabíjet. Tenhle Nick byl ale upřímný a netrénovaný. Joan by měla cítit úlevu, to věděla, bolest ji ale zasáhla jako fyzická rána.

Převzala si od něj mobil a snažila se nic necítit, když se jeho prsty otřely o její. „Díky,“ slyšela se říct.

Nick se lehce usmál. Bylo to tak povědomé gesto, že to Joan skoro nedokázala snést. „Já ten svůj ztrácím pořád,“ prohodil.

„Vážně?“ Joan to tak překvapilo, že se musela zeptat. Starý Nick byl vždycky nesmírně pečlivý. Nikdy neslyšela, že by něco ztratil.

„No...“ Nickův úsměv se najednou uvolnil tak, jak to u něj Joan ještě nikdy neviděla. „Vlastně mi ho pořád kradou bráškové.“

„Bráškové?“ zopakovala Joan. Slyšela ve svém hlase údiv. Jeho bratři byli naživu. Joan to věděla, ale když to teď doopravdy slyšela, připadalo jí to jako zázrak. Nicka, kterého znala, opakovaně mučili, celou jeho rodinu před jeho očima nesčetněkrát vyvraždili. Joan viděla nahrávky. Nikdy na ně nezapomene – ani na vteřinu. Všechna ta těla na podlaze v kuchyni.

„Bráchové a ségry,“ upřesnil Nick s úsměvem. „Je nás dohromady šest, jen si to představ.“ Joan slyšela ozvěnu hlasu druhého Nicka, který jí o sobě vyprávěl se stíny v očích: *Mám tři bráchy a dvě ségry. Až do mých sedmi let jsme já a mí bratři spali společně v obývacíku.*

„Velká rodina,“ kývla Joan. Tenhle rozhovor už spolu jednou vedli, sami v domě v Londýně, schoulení vedle sebe, když padla tma.

Hřiště ozářil blesk. Joan to vytrhlo ze vzpomínek a s hrůzou si uvědomila, že řekla i pár slov o sobě. *Já*

jsem jedináček, ale mám spoustu příbuzných. Na co myslela? Stačila jí minuta o samotě s ním a už se nehlídala.

Přinutila se znovu vykročit a pocítila znepokojení, když se k ní Nick lehkým krokem přidal. Bylo to příliš známé, jak opotřebovaná rýha z jiného života.

„Myslím, že jsem tě tu už někdy viděl,“ řekl Nick a Joan se na něj překvapeně podívala. „Jsi v ročníku pode mnou, že?“

„Jo,“ podařilo se jí ze sebe vymáčknout a snažila se ignorovat hřejivé teplo, které to v ní vyvolalo. Všiml si jí. Myslela si, že... No, nezáleželo na tom, co si myslela. Nemohlo mezi nimi nic být – ani tentokrát, ani tehdy. Nikdy.

Nick stydlivě sklonil hlavu. „Jsem na téhle škole ještě celkem nový.“

Joan se bála, že by ji zradil hlas, kdyby něco řekla. Nikdy nezapomněla na svůj první den ve škole po tom strašném létě, kdy jí tělo pořád říkalo, že je na útěku. Pokaždé když někdo zvýšil hlas nebo bouchly dveře od skříňky, trhla sebou. Sedět v malých dusných třídách s jediným východem bylo téměř nesnesitelné.

Ten první den šla po školní chodbě s kamarádkou Margie.

No do prdele, řekla Margie. *Už jsi viděla toho nového kluka?*

Jakého nového kluka? zeptala se Joan.

Je fakt hot, řekla Margie. *A nejen tak ledajak hot. Hollywoodsky žhavej.*

A pak zahrnuly za roh a tam stál on. Nick. V uniformě jejich školy. Vysoký, s ostře řezanou čelistí a dokonalý. A Joan nevěděla, jestli se má rozběhnout směrem k němu, nebo na druhou stranu.

Teď v listopadu, o pár měsíců později, už byl ve škole asi o patnáct přiček oblíbenější, než kdy byla Joan. Nick Ward, nový fotbalový kapitán. Nejžhavější kluk ve škole. Nejchytřejší kluk ve škole. Většina Joanina ročníku do něj byla beznadějně zamilovaná.

„Máš to daleko?“ zeptal se Nick. Joan zavrtěla hlavou. Byla jen pár ulic od domova. Pak se usmál – úsměvem, ze kterého se půlce školy podlamovala kolena. „Já bydlím tady.“ Ukázal na jeden z domů na druhé straně silnice.

Aha. Takže tímhle to končí. *Zapamatuj si to*, přikázala si. Protože další takové rozhovory už nebudou. Nemohla dopustit, aby se to opakovalo.

Nickovi padaly tmavé vlasy přes oči. Na límci měl zatoulaný list – červený jeřabinový, poslední v sezoně. Joan se ještě jednou poddala vzpomínkám. *Nicku, copak si nepamatuješ, kdo jsi?*

„Máš tady list...“ Ukázala si na krk.

„Ale ne, fakt?“ Zasmál se. Po krku mu vystoupala červeň. „Tak to se moc nepovedlo.“ Ometl si límec. „Je pryč?“

Pořád tam byl, přichycený na rukávu zelenošedého fotbalového dresu. Joan zavrtěla hlavou. „Můžu?“ Snažila se nevnímat, jak jeho ruměncem ještě ztmavěl. Přikývl.

Joan se natáhla. Zatajil se jí dech a poznala, že to zaregistroval. Jeho oči potemněly. Napůl očekávala, že ji zastaví, že ji chytí za zápěstí. Ale necuknul sebou, dokonce ani když se klouby jejích prstů otřely o jeho krk a letmo se dotknuly chloupků na jeho šíji.

„Dobrý?“ zeptal se. Hlas měl teď hlubší, zrovna jako těsně před tím, než ji políbil.

Joan se přiměla, aby mu úsměv opětovala. „Jo,“ řekla. Sevřela list a odtáhla ruku pryč, velmi opatrně, aby mu nevzala život. „Už je pryč.“

To on byl pryč. Byl opravdu pryč. Joan se najednou cítila prázdná. A tak osamělá. Byla jediná, kdo si ho pamatoval takového, jaký býval. Chlapce, který dokázal beze zbraně vejít do místnosti plné nestvůr a donutit je strachy utéct. Chlapce, který chránil lidi před predátory mezi nimi. Ani on si to nepamatoval.

Dokonce už ani nevěděl, že existují nestvůry.

Nickovy lícni kosti pořád lemoval rudý nádech. Joan si říkala, že je to z chladu. „Tak se možná někdy uvidíme?“ řekl.

Joan před odpovědí zachránil křik z domu. Přes silnici k nim přiběhly dvě děti – dva miniaturní Nickové, asi šestiletý chlapec a dívka. Měly Nickovy tmavé vlasy a tmavé oči. Klouček měl silné brýle s černými obroučkami, díky nimž vypadal jako maličký profesor.

Nick se jim vrhl naproti a zahnal je na chodník. „Hele, hele!“ houkl na ně. „Co uděláme, než přejdeme silnici? Čekáme, ne? Čekáme a rozhlížíme se na obě strany!“ Přitiskl je k sobě a oba je chytil kolem ramen.

Za dětmi spěchala další dívka. Byla starší než Nick. Mohlo jí být tak devatenáct. „Opatrně!“ nabádala je stejně jako Nick. Měla světlejší hnědé vlasy než ostatní tři a její severský přízvuk byl výraznější než Nickův.

„Pomáháme Mary péct kuře!“ informoval chlapeček Nicka.

„Robbiemu spadlo!“ vypískla holčička. „Na zem!“

Chlapeček se na ni zpoza brýlí potřísněných dešťovými kapkami zamračil. „Tos neměla říkat!“ okřikl ji.

Pak se otočil ke starší dívce, Mary. „A ona to kuře zas olízla. Syrový!“

Mary si povzdychla. „Tak pojďte,“ popohnala je. „A tentokrát hezky za ruce.“ Natáhla se k nim. Pak nečekaně vrhla rozpačitý úsměv na Joan. „Ahoj!“ pozdravila ji. „Pardon, že jsme vás vyrušili.“

„Ahoj.“ Joan se donutila taky se na ni usmát.

Mary se znovu zaměřila na děti, pokynula jim a Joani-ny oči spočinuly na jejím prstýnku. Byl obyčejný černý bez lesku. Joan ho už někdy viděla. Nick ho nosil na řetízku, zastrčený pod košilí. Nevěděla, že patřil jeho sestře.

„Tak se uvidíme ve škole?“ obrátil se Nick na Joan. Vzal za ruku toho malého chlapce.

Joan přikývla. Mary. Robbie. A ta malá holčička musí být Alice. Nick jí o nich povídal – jen trochu. Joan to tehdy nevěděla, ale truchlil nad jejich ztrátou celou dobu, co ho znala.

Znovu se jí vybavila kuchyň na videích. Všichni tři – Mary, Robbie a Alice – leželi nehybní a mrtví. A Nick... Joan se sevřelo srdce při pohledu na to, jak se na ty malé usmíval. Vrazil jejich vrahovi nůž do krku s tváří zkroucenou žalem a hrůzou. Joan nikdy nezapomene na to, jaký zvuk při tom vydal.

Nedokázala se neusmát. „Jasně,“ vypravila ze sebe. Pak se rychle otočila.

Stoupala do strmého svahu a nutila se jít dál a dál, dokud fyzická námaha nepřebila napětí v její hrudi. Porvy větru rozvířily drobné větvičky a zbloudilé listí. Z nebe začaly padat těžké kapky deště. Vítr donesl na kopec útržky rozhovoru.

„... ta hezká holka?“ To pronesla škádlivým, láskyplným tónem Nickova sestra.

„Mary!“ ohradil se Nick. Měl při tom zahanbený tón mladšího bratra a Joan se přistihla, jak se usmívá.

Děti se smály a pokřikovaly a pak už byla Joan příliš daleko na to, aby zaslechla cokoli dalšího. Když se jim bezpečně ztratila z dohledu, přivřela oči.

Zhluboka se nadechla a pomalu vydechla. To je v pohodě, říkala si. Neměla s ním mluvit, ale už se to nebude opakovat. O to se postará. A to, co cítila právě teď – to zvládne. Silný déšť ji udeřil do tváře jako slzy. Tohle zvládne. Už předtím to zvládala.

Byla zpátky v reálném světě. Žádní přemožitelé nestvůr. Žádné nestvůry. Jenom normální život doma. A tak to bude i dál.

„Jsem doma!“ zavolala na tátu. Ucítla teplo a vůni sladkého pečiva: másla, ananasového džemu a zázvoru.

„Ahoj!“ houkl na ni z kuchyně. Vynořil se z ní s tácem ananasových koláčků právě ve chvíli, kdy si Joan skopla boty. „Už jsem jich snědl pět!“ informoval ji. Pak se na ni podíval a zamračil se. „Kde máš sako?“

Joan nohou odsunula boty pod věšák a vzala si z talíře koláček. „Nechtěla jsem, aby mi zmoklo.“ Zakousla se do koláčku a volnou rukou pod ním chytala drobečky, zatímco následovala tátu do kuchyně.

„Ale ono zmoknout má,“ namítl táta. „Má zabránit tomu, abys zmokla ty.“

„Jsou fakt moc dobré,“ řekla s plnou pusou. „Panebože! Kolik jsi jich udělal?“ dodala, když uviděla kuchyň. Na všech možných plochách chladly desítky

koláčů na mřížkách – na sporáku, na lavici, navrchu lednice.

„Nějaké rozdáš kamarádkám.“ navrhl táta. „A zítra taky něco vezmeme!“

„Zítra?“ podivila se Joan. „Co se děje...“ Odmlčela se. Na kuchyňské lavici ležel lepicí lísteček popsaný tátovou rukou. *Rodinná večeře u Huntových v 18:00*. Joan vzadu v krku zkysla marmeláda. „Co to je?“

„Ehm, cože? Jo, tohle. Odpoledne volala tvoje babička.“

„Opravdu?“

„Pozvala nás na zítřek na večeři.“ Táta se přehraboval v zásuvce. „U nich v Londýně s celou rodinou Huntových.“

Joan se sevřel žaludek. Od té doby, co se vrátila domů, s nikým z Huntových nemluvila. Sestřenice Ruth jí několikrát napsala.

Hele, kdyby sis někdy chtěla promluvit o tom, že jsi nestvůra, tak můžem.

A i kdyby sis o tom promluvit nechtěla, měly bychom.

Možná si myslíš, že to můžeš potlačit, ale nejde to.

Joan si namlouvala, že jí odpoví, ale uběhly týdny a teď už i měsíce a Rutiny zprávy zůstávaly stále bez odpovědi.

„Připadalo mi, že s tebou babička chce o něčem mluvit,“ dodal táta.

„A o čem jako?“ zeptala se Joan.

„Vždyť znáš svoji babi,“ řekl taťka, znělo to ale, jako že se moc nesoustředí. „Po telefonu není moc sdílná. Tak tady vás mám!“ Z šuplíku vytáhl dvě černé kuchyňské chňapky.

Joan si vzpomněla na jinou kuchyni – na babiččinu kuchyni v Londýně, kde na sporáku bublalo kakao. Joan

zažila zvláštní setkání s babiččíným sousedem. Jednoho rána ji odstrčil na zeď a pak se kolem znenadání setmělo.

Joan s hrůzou utekla k babičce. *Něco mi udělal*, řekla jí.

Babiččiny zelené oči zářily ve slabém kuchyňském světle. *On ti nic neudělal*, řekla babi Joan. *To tys něco udělala jemu*. Pak se k ní naklonila blíž. *Jsi nestvůra*, Joan.

Před několika měsíci se Joan dozvěděla to, co zbytek Huntových věděl odjakživa. Příbuzní z matčiny strany byli nestvůry: skutečné nestvůry. Kradli lidem život. A používali ho k cestování v čase.

Ted, v Joanině kuchyni, panovalo lehké rozechvění, jako když fouká vánek, ačkoli se v místnosti nic nepohnulo. Táta nereagoval. Joan to vycítila svým nestvůřím smyslem. Vlna přišla znovu a rozčeřila svět, aniž by cokoli skutečně narušila.

Někdy se zdálo, že časová osa je živá věc – stvoření s vlastní vůlí. Dnes večer ji Joan vnímala jako přírodní sílu, jako by dovnitř vstoupila samotná bouře.

Táta loktem zavřel dvířka trouby. „Takže zítřek platí?“

Možná si myslíš, že to můžeš potlačit, ale nejde to. Joan si založila ruce na hrudníku. „No, nevím,“ řekla. „Zítra pracuju.“

„Nekončíš ve čtyři?“

„Musím psát esej.“

„Nemohla bys to udělat v neděli?“ ptal se táta. „Víš, babička mi připomněla...“ Zaváhal. „Zítra je patnácté výročí smrti tvé mamy. Myslím, že babi by s tebou ráda strávila trochu času.“ Podíval se dolů na kuchyňské chňapky. „Měl jsem mít na paměti, že je to výjimečný den,“ řekl. „Ty a já ale místo toho slavíme maminčiny narozeniny.“

Joan pocítila známý tlak emocí. Pokusila se ho zapudit. Nečekala, že táta řekne zrovna tohle. On o mámě mluvil pořád, zato babička nikdy.

„Nevadí ti to?“ zeptal se. Když mu Joan hned neodpověděla, dodal mírněji: „Joan, jsi v pořádku?“

Tuhle otázku jí pokládal různými způsoby už několik týdnů. *Zdáš se mi taková tichá. Je ve škole všechno v pohodě? Co kámošky?*

Joan si v duchu vyzkoušela, jaké by to bylo, kdyby řekla pravdu.

Zjistila jsem, že jsem nestvůra, tati. Všichni ze strany Huntových jsou nestvůry.

Nebo ještě jinou pravdu.

Kluk, kterého jsem milovala, byl zabiják nestvůr. Zabil babičku a zbytek rodiny. Ale já jsem ho odtvůřila. Odtvůřila jsem jeho život. A teď jsou Huntovi znovu naživu. Ale nepamatují si to.

A ani on si nepamatuje mě.

Znovu ji zasáhl dutý smutek. Nedokáže tátovi nic z toho říct. Nevěřil by jí. Nechtěla, aby jí věřil. Chtěla, aby byl v bezpečí, tady doma, daleko od světa nestvůr.

„Jsem v pohodě,“ řekla. Snažila se, aby to znělo upřímně. „Jen... Však víš. Věci.“

Táta jí pohlédl do tváře. „Jaké věci?“

„Normální věci.“ Joan se snažila, aby v jejím hlase nezaznívaly žádné emoce. „To víš. Všichni jsou letos ve stresu ze školy – znáš to.“

„Joan...“

„Nemusíš se pořád ptát, tati. Jsem fakt v pohodě!“ vyštěkla frustrovaně. Semkla rty. Nechtěla se kvůli tomu hádat. Nechtěla tátovi lhát víc, než už se stalo.

Vítr v tichu rozvibroval okna kuchyně. Tátův povzdech byl přes něj sotva slyšitelný.

Joan pohlédla za oblouk otevřené kuchyně na fotografie na stěně v obývacím. Joan a táta. Joan jako dítě. Máma. Všichni tři spolu v parku, máma a táta držící Joan za ruce. Jako malá se na ty fotky vydržela dívat celé hodiny a snažila se porovnávat své rysy s máminými. Joan se vždycky podobala víc tátovi než mámě. Spíš Čiňanka než Evropanka.

„Tolik mi ji připomínáš,“ řekl táta. Sledoval její pohled. „Každý den víc a víc. Byla by na tebe moc pyšná.“

Zase ten tlak emocí. Na některé věci, které se mámy týkaly, Joan vážně nechtěla myslet. Máma umřela, když byla Joan ještě maličká. Její smrt byla pro Joan vždycky fakt. Něco, co se dozvěděla dřív než cokoli dalšího, ještě předtím, než uměla počítat nebo číst. Nevyvratitelná skutečnost. Základní stavební kámen jejího života.

„Babi o ní nikdy nemluví,“ vypravila ze sebe. „Jakože vůbec nikdy. Tobě to nepřipadá divné?“

Táta byl zticha, pohled pořád upíral na fotky. „Taky jsem to dlouho nechápal,“ přiznal. „Ale... babička a tvoje máma spolu neměly vždycky zrovna nejlepší vztahy. Před smrtí tvé maminky se pohádaly. Myslím, že kvůli tomu tvá babička cítila veliké výčitky. Dokonce mám za to, že se ze smrti tvé mámy nějakým podivným způsobem vinila.“ Sundal si chňapky z rukou. Tyhle musela koupit máma. Všechny tmavé věci u nich doma byly její. Táta měl radši zářivé barvy.

„Víš, myslím, že tahle večere je pro tvoji babičku veliký krok.“ Tátovi za brýlemi zvlhly oči.

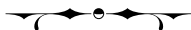
Joan rázem došlo, že on na tu večeři jít chce. Chce se zítra s Huntovými setkat. Chtěl si při tomhle smutném výročí připomenout mámu spolu s její rodinou.

Zhluboka se nadechla. „Ale půjdeme tam spolu, že jo?“ ujistila se. Táta bude na té večeři taky, připomínala si. Huntovi s ní před ním nebudou moct zapříst hovor o nestvůřích záležitostech.

„Samozřejmě,“ řekl. „Je to rodinná záležitost.“

„Rodinná záležitost,“ zopakovala po něm bezmyšlenkovitě Joan. Ne večere s nestvůrami, ale večere s mámiinou rodinou a tátou. „Jasně,“ řekla. „Rodinná večere.“ A po večeři se Joan s tátou vrátí domů ke svému normálnímu životu. Joan se nenechá vtáhnout zpátky do světa nestvůr.

DVĚ

Bylo horké dopoledne, ale cesta k Holandskému domu byla díky stínu stromů chladná. Joan už slyšela zvuky zahrady: dětský smích, křik pávů, zvukné hlasy průvodců.

Vykročila na bujný zelený trávník. Ještě nebylo ani poledne, ale v zahradě už bylo plno. Dnes zřejmě všichni dostali stejný nápad: využít pěkného počasí v parku. Průvodci v kostýmech prováděli skupinky turistů směrem k bludišti. Děti se cákaly na mělčině jezírka.

Za nimi se v dopoledním slunci odrážely odlesky skla. Holandský dům byl vždycky krásný, v téhle denní době ale vypadal famózně. Fasáda z červených cihel zářila.

Joan zničehonic pocítila záchvěv smutku. Takhle už to tu nevypadá, vzpomněla si náhle.

Dům shořel.

Leknutím se probudila.

Škvírami mezi žaluziemi prosvítalo do její ložnice světlo. Venku stále hustě pršelo, zemi bičovaly neúnavné provazce deště. Joan se snažila zpomalit svůj dech. Znovu ji zasáhla bolest ze ztráty. V jejích vzpomínkách byl Holandský dům jednou z nejoblíbenějších londýnských turistických atrakcí; jezdili se na něj podívat lidé z celého světa.

V této časové linii z něj zbyly jen trosky. Nikdo si ani nepamatoval jeho jméno.

Joan si protřela oči. Ten sen byl tak živý, že jí tohle deštivé ráno nepřipadalo skutečné. Podívala se na hodiny. Bylo ještě docela brzy. Měla mlhavý pocit, že ji dnes čeká něco náročného. Písemka z matematiky? Ne, je přece sobota.

Pak si vzpomněla. Dnes večer se uvidí s Huntovými. *Připadalo mi, že s tebou babička chce o něčem mluvit*, řekl včera táta. Co se jí babička chystala říct? Joan si napůl přála vrátit se do toho snu – vrátit se do toho slunečného dne, tak daleko odtud, do toho dávno zmizelého domu.

Příliš pozdě zaregistrovala, že se dostala na území nebezpečných pocitů.

Ranní světlo potemnělo, jako by se opět snesla noc. I bubnování deště se ztlumilo. Dokonce i Joanina rostoucí panika jí připadala vzdálená od místa, kde se právě nacházela. Vmžiku se jí vybavilo, jak se jí dotýkal Aaron a jaké znepokojení bylo v jeho šedých očích. *Hej, zůstaň se mnou.*

Joan stále ještě v polospánku bojovala s tím, aby se udržela v přítomném okamžiku, jak ji to Aaron naučil. Soustředila se na detaily svého fyzického okolí. Zvuky deště. Stíny pruhovaného ranního světla na stěně. Hrubá výšivka její deky. Sápala se zpět k jednotlivým smyslům, jednomu po druhém. Připadalo jí, že trvalo věčnost, než se opět rozednělo a hučení deště opět zesílilo. Přiškrcezně vydechla úlevou. Posadila se a chytila se za kolena. *Jsem tady*, řekla si. *Jsem tady a nechci být nikde jinde.*

Všimla si, že se tyhle epizody rozplynutí zhoršovaly. Dělala, co mohla, aby je zastavila. Stěny její ložnice kdysi pokrývaly staré mapy a ilustrace starobyklých míst, teď ale byly holé. Ve škole se odhlásila z dějepisného semináře.

Pokusila se ze svého života odstranit všechno, co rozdmýchávalo její touhu cestovat v čase.

Vzpomněla si na Aaronova slova. *Málem jsi umřela. Pokusila ses cestovat, aniž sis obstarala čas.*

Věděla, že o tom problému měla říct babičce už před několika týdny. Neměla se Huntovým tak dlouho vyhýbat. *Dneska večer*, slíbila si. Dneska večer to babičce řekne.

Přinutila se vstát z vyhráté postele. Parkety byly studené dokonce i přes ponožky a chlad jí pomáhal uzemnit se. Našla svou pracovní uniformu a oblékla si ji. Pak si šla vyčistit zuby.

V kuchyni táta pracoval na notebooku s brýlemi na nose a telefonem u ucha. Vedle něj byly naskládané krabice ananasových koláčků, popsané jeho úhledným rukopisem. *Huntovi*, stálo na jedné z nich.

Když kolem něj prošla a zamířila ke vchodovým dveřím, ztlumil si mikrofon. „Nebudeš snídat?“

Joan si rukou mnula obličej. Zvládnout tu epizodu jí trvalo déle, než plánovala. „Zaspala jsem,“ řekla. „Vezmu si něco v pekárně.“

„Měli bychom jíst víc ovoce,“ řekl táta trochu nepřítomně. Joan poznala, že mu klientka něco říká do telefonu.

Když odcházela, zavolal za ní. „Měj se!“

Joan pracovala každou středu večer a celou sobotu ve staromódní pekárně s výlohou plnou sladkostí a fondánových ozdob. Majitel do malého prostoru uvnitř nacpal mezi pult a dveře deset stolů a lidi celý den skřípali židlemi po dřevěných parketách, aby obsluha a další zákazníci mohli projít.

Zatímco Joan lžící dávkovala husté těsto do formiček na koláčky a krájela piškot, měla sotva čas přemýšlet. Bylo jedenáct dopoledne, pak jedna čtyřicet pět a pak půl třetí odpoledne.

V půl čtvrté už byla většina zákusků pryč a pekárna byla kromě Joan a její kamarádky Margie vyliďněná. Joan setřela tabuli a napsala na ni: *50% sleva na všechno*.

„Prodaly se vůbec nějaké pusinky?“ ozvala se Margie. Zvedla jednu bílou hrudku s důlkem uprostřed. „Co má být jako tohle?“

„Možná sněhulák?“ nadhodila Joan. Byl koneckonců listopad. „Sezonní pečení?“

Margie se do ní zakousla a nasadila zamyšlený výraz. „Hm.“ Natáhla se přes pult a nabídka zbytek Joan.

Joan držela tác a chystala se jít sklízet ze stolů, a tak se naklonila a ukousla si, aniž by si sladkost od Margie převzala. Křehký sníh se jí v puse drolil. Zvedla obočí.

„*Vid?*“ Margie si zbytek strčila do pusy. „Jsou lahodný. Proč si je nikdo nekupuje?“

„Možná potřebují domalovat obličej.“

„Nebo přidělat miniaturní ručičky,“ navrhla Margie. „Miniaturní ručičky z čokolády...“ Zvedla svoje vlastní, aby to předvedla, a Joan se zakřenila. „Už jsi začala psát ten esej na ájínu?“ zajímala se Margie.

„Ty ještě ne?“ Joan to překvapilo. Margie byla tak organizovaná, že vedla kalendář celé jejich skupinky kámošek. Když chtěla Joan vědět, kdy má Chris čas, zeptala se Margie a ne Chris.

„Nemůžu se na něj ani podívat!“ zaúpěla Margie. „Pamatuješ, jak byla slečna Shahová loni zlatá? Co se to s ní stalo? Letos je strašná.“

Joan se zarazila s tácem v ruce, nebyla si jistá, jestli se nepřeslechla. „A v čem byla loni zlatá?“

„Nevím, asi ji víc baví učit děják než ájnu.“

„Slečna Shahová nás loni učila děják?“

Margie na ni vrhla divný pohled. „Proč to říkáš, jako by ses mě ptala?“

Byl to jeden z těch zneklidňujících momentů, kdy Joaniny vzpomínky neodpovídaly tomu, co si pamatovali ostatní. Joan měla loni na dějepis pana Larche, drobného mužíka, který se rád smál pořádně od plic hromovým smíchem.

Joan šla do kuchyně naskládat nádobí do myčky. Bylo to velké průmyslové zařízení, kterému Margie ráda říkala RoboCop, protože horní polovina měla obrazovku připomínající hledí přilby a spodní se otevírala jako ústa. Když Joan RoboCopa zase zavřela, všimla si, že na okraji jeho stříbrných dvířek je tmavá stopa – o velikosti a tvaru Joanina otisku palce. Líně ji otřela a s překvapením zjistila, že je drsná jako stopa po spálenině.

Myšlenkami však byla u pana Larche. Kdy ho viděla naposledy? Obvykle míval dozor u školní brány a okřikoval lidi, kteří nosili tenisky nebo nevhodné ponožky. Ale už několik měsíců se tam neobjevil.

„Hele, co teď vlastně dělá pan Larch?“ zavolala přes rameno na Margie. „Má dovolenou nebo co?“

„Kdože?“ houkla na ni Margie zpátky.

„Pan Larch od nás ze školy,“ upřesnila Joan, když ale vešla do prodejny, Margie se tvářila nechápavě.

„Kdo má být pan Larch?“

Margie pana Larche v jednom kuse napodobovala. „Ty víš kdo,“ řekla Joan. „Nosí takové velké brýle. A pořád

něco plácá o správné školní uniformě. *Co to má být za boty, Margie Channingová?*“ napodobila ho.

„O čem to tu plácáš ty?“ zeptala se jí Margie s napůl pobaveným a napůl zmateným úsměvem. „Za knihovnou je Čtecí zahrádka pana Larche. O tom mluvíš?“

Joan pocítila nepříjemný záchvěv úzkosti. Za knihovnou nikdy nic nebylo – jen velký zaplevelený kus půdy, který sahal až k plotu. Kdy se tam ale naposledy byla podívat? V posledních měsících určitě ne. Ne od doby, co se vrátila po létě.

„To ale nebude on,“ pokračovala Margie. „Je pojmenovaná po nějakém učiteli, který zemřel před deseti lety – dávno předtím, než jsme nastoupily na školu my.“

„To asi nebude,“ souhlasila Joan. Pan Larch rozhodně ještě žil. Byl malý, hlasitý a moc milý. Když Joan zápasila s pořadím britských premiérů, vymyslel pro ni na místě písničku. Ta melodie jí občas ještě pořád zněla v hlavě. *Pak nastoupil John Major a...*

Margie si strčila do pusy další pusinku. „Já je těm zákazníkům prostě vnutím,“ prohlásila s plnou pusou. „Nedovolím, aby je vyšoupli z nabídky.“ Popadla kleštičky. „Hele, děláš dneska večer něco? Mohly bychom ty eseje dopsat dřív.“

„Dneska večer?“ zopakovala Joan. Všimla si, že s touhle časovou osou byly některé věci v nepořádku. Zásadní věci, jako třeba zničení Holandského domu. Ale i maličkosti, jako to, že Nick teď chodil na její školu. Ale... *Ne*. Pan Larch rozhodně nebyl mrtvý. Nejspíš učil někde jinde. Určitě to tak bylo.

„Táta bude dělat ty těstoviny, co ti chutnají. S rajčatama a mátou.“

„Jo,“ řekla Joan nepřítomně. „To zní dobře. Ne, počkej.“ Srdce jí pokleslo. „Dneska nemůžu, večeříme u babi. Jedeme s tátou k ní do Londýna.“

„A proč se u toho tváříš takhle?“ Margie našpulila pusu. „Myslela jsem, že tam jezdíš ráda.“

„To jo, jenom...“ Joan se zarazila, když jí Margie bolestivě stiskla ruku. „Co je?“ zeptala se a vzápětí si uvědomila, že Margie zrudl obličej nadšením.

Margie kývla směrem k výloze. „Je to ten, kdo si myslím, že to je?“ zasyčela.

Venku si vystavené sladkosti prohlížel známý svalnatý kluk. Černé tričko se mu vyhrnovalo, když se ohnul. Joan polkla. Byl to Nick.

Margie sáhla po telefonu. „Myslíš, že půjde dovnitř? To ne. *Ale jo*. Koukej, už...“

Nick popošel ke dveřím pekárny a strčil do nich. Za pultem se rozsvítil displej Joanina telefonu. Zpráva od Margie.

Všeho nech, zrovna sem přišel Nick Ward

Pak se objevila další zpráva od jejich kamarádky Chris:

kam? Jako do pekárny???

Margie: vypadá taaaak dobře

Chris: JÁ VÁM TAK ZÁVIDÍM

Joan zaplavil příval emocí. Slíbila si, že včerejšek byl odchylka – že se od Nicka bude držet dál. Ale teď byl přímo tady a nějaká její hloupá část z toho měla radost. Tady v Joanině obyčejném světě působil naprosto skvostně. Školní fotbalová hvězda. Nejžhavější kluk na škole.

Hollywoodsky žhavej, jak o něm řekla Margie. Byl klasicky pohledný, měl jemné tmavé vlasy a hranatou čelist. Mohl by z fleku hrát hlavní roli ve filmu: hrdinu. Joan najednou

připadalo absurdní, že by se jakákoli jeho verze do ní kdy zamilovala, natož aby byli svým způsobem spřízněné duše.

Nick je přelétl pohledem a jeho tvář se rozzářila. Joan chvíli trvalo, než pochopila, že se takhle usmívá, protože uviděl ji.

„Ahoj,“ řekl. To *ahoj* patřilo jak Margie, tak Joan, ale pohledem se okamžitě vrátil zpátky k Joan, jako by ho k tomu něco nutilo. „Přežil tvůj mobil to malé dobrodružství?“

Joan koutkem oka viděla, že na ni Margie zírá, a cítila se podivně odhalená. Přikývla a jeho úsměv byl rázem ještě vřelejší.

Joanin telefon se zase rozzářil. Další zpráva od Margie – tentokrát jen pro Joan.

odkdy se znáš s nickem wardem?

Joan zavrtěla hlavou. *Prosím tě, nic neříkej*, snažila se jí sdělit silou vůle. Potřebovala odsud Nicka dostat. „Přišel jsi právě včas,“ řekla mu nahlas. „Do zavíračky máme na všechno padesátiprocentní slevu.“

„Vážně jsem přišel včas,“ přisvědčil Nick ještě pořád s úsměvem a pak se začervenal, jako by to vůbec nechtěl říct nahlas.

Joan bylo najednou hrozné horko, jako by stála na přímém slunci. V periferním vidění se jí Margiin úsměv proměnil v úsměv kočky Šklíby.

Displej Joanina telefonu opět ožil. Sklopila pohled a čekala další zprávu od Margie, k jejímu překvapení jí ale volala babi.

Joan zaváhala. Věděla, že by to měla zvednout. Ale... byla v práci. Stejně babi uvidí za pár hodin. Stiskla červené tlačítko odmítnout.

„No, já mám hotovo,“ oznámila Margie. „Skočím s tímhle do charity.“

„Cože?“ vyhrkla Joan. Margie nabalila jenom pusinky. A zbylé pečivo vždycky odnášely spolu. „Ale vždyť jsme ne...“

„Budu zpátky za deset minut.“ Margie si už stahovala smyčku zástěry z krku. Otočila se k Nickovi zády a přehnaně na Joan mrkla.

„Margie,“ oslovila ji Joan. Stačilo by říct jen: *Musíme ještě dobalit zbytek*. Margie by to nevyvrátila. Zůstala by tady. Joan otevřela pus, žádná slova z ní ale nevyšla. Měla pocit, jako že jí co nevidět uhoří obličej. Margie se zazubila ještě víc. *Nemáš zač*, naznačila jí bezhlesně. A pak vyšla z pekárny ven.

Nick se střetl s Joaniným pohledem a Joan si náhle uvědomila jeho výšku: jak se trochu nahrbil, aby nepůsobil tak děsivě. Kousl se do rtu, ale nedokázal skrýt pobavení. Margie nebyla zrovna nenápadná. „Ahoj,“ řekl znovu.

Joan se stáhla hrudí. Na tyhle jeho nezastřené úsměvy nebyla zvyklá. „Ahoj,“ řekla přihloupě. Vlasy se mu na konečcích trochu kroutily. „Co bys rád?“

Nick zamrkal a Joan ukázala na dorty.

„Jo tak,“ řekl a z nějakého důvodu zrudl ještě víc. „Ehm... Nejsem si jistý. Co si můžu koupit za deset liber, když... No, je nás doma hodně.“

Za deset liber si mohl koupit obyčejné buchty s polevou, ale Joan najednou chtěla, aby si dal něco opravdu dobrého. „Tenhle týden děláme čokoládové buchty. Za deset liber jich můžeš dostat deset.“ To nebyla tak docela pravda, ale Joan mohla k té poloviční slevě přidat i svou zaměstnaneckou.

A pak už se zase usmíval. A najednou to *bolelo* – ta představa, že se právě potkali; že by na sebe mohli příští týden narazit ve škole; že by znovu přišel do pekárny. Že by tohle mohl být začátek, a ne konec.

Joan soustředěně skládala několik papírových krabic. Za dvě minuty bude na cestě domů. Dvě minuty ten pocit vydrží – dvě minuty se dá vydržet cokoli a pak ještě další dvě. To se učila od chvíle, kdy se vrátila domů. Pět sérií po dvou a Margie bude zpátky.

Joan dala šest buchet do jedné krabice a čtyři do druhé. Pak, i když věděla, že by neměla, přidala dva mini plněné koláčky s třešněmi, aby vyplnila prostor. „Na účet podniku,“ řekla, aniž by se na něj podívala. Udělala by to pro každého zákazníka, namlouvala si. Stejně by se zkazily.

„Páni, ty jsou moje oblíbené.“ Nick zněl překvapeně a vděčně.

Já vím, pomyslela si Joan. Věděla, že má rád mandle a třešně. Stejně jako věděla, že upřednostní množství před velkým plněným koláčem ve výloze, aby děti dostaly každé celou buchtu. Zнала ho tak dobře. Až na to, že ho neznala. Tohohle Nicka ne. *Tohle není on*, připomněla si. *Vypadá jako on, ale není to on*.

Tohle vydrží. Nick letos dokončí školu a ona příští rok. Možná se odstěhuje. Nebo ona. Rok to vydrží. A pak... možná že ji ty city k němu nakonec přejdou. Možná na něj bude jednoho dne schopná myslet, aniž by po něm toužila.

Na Joanině telefonu bliklo další oznámení. Podívala se dolů a čekala další zprávy od Margie a Chris, ale byla to hlasová zpráva od babičky.

To bylo divné. Babička nikdy nenechávala zprávy – nikdy. Dokonce ani načmárané vzkazy na kuchyňském stole. Vždycky říkala: *Nenechávej slova jen tak se povalovat kolem. Mohli by je najít nesprávní lidé.*

Dveře pekárny se otevřely a zazvonil zvonek. *Margie*, pomyslela si Joan a nebyla si jistá, jestli se jí ulevilo, nebo ji zklamalo, že s Nickem byli sami jen chvíli. *Ulevilo*, řekla si přísně.

„Zapomněla sis kabát nebo...?“ začala Joan a pak se zarazila.

Nebyla to Margie. Nově příchozí byl asi třicetiletý muž. Venku si odložil tašku a teď stál hned za prahem jako upír, který čeká na pozvání. Byl vysoký, měl úzké kočičí oči a vlasy barvy přepáleného másla. Vousy měl řídké a ostré jako tahy tužkou – o odstín tmavší než vlasy. A něco na něm nebylo v pořádku. Střih jeho obleku, jeho účes. Jako by vystoupil z fotografie z dvacátých let.

Nebo jako by doopravdy vystoupil z dvacátých let.

Joanino srdce jednou bouchlo. Pak podruhé. Byl to cestovatel časem. Nestvůra. Nikdy předtím v Milton Keynes nestvůru neviděla. „Co tady chcete?“ zeptala se. Ta slova vyzněla hrubě.

Nick vypadal zmateně, když Joaninu hrubost zaregistroval. Pak přivřel oči a instinktivně se přesunul mezi Joan a toho muže, aby ji ochránil.

„Bylo pozoruhodně těžké tě najít,“ řekl ten muž Joan. Na Nicka se zamračil. „A ty bys tu vůbec neměl být. Bylo nám řečeno, že ty dvě dívky budou samy.“ To Nicka přimělo zatnout pěsti, jeho instinkty pořád fungovaly. Muž překročil práh a Nick sám udělal

varovný krok. Muž si povzdechl tónem někoho, kdo přišel vyřídit drobný úkol a zjistil, že na něj čeká nějaký větší.

Vtom se Nick zamračil taky, jako by si nebyl jistý, co to vlastně vidí. „Co to...“ Jeho hlas se vytratil.

Něco Joan přimělo znovu se podívat na tu sportovní tašku.

Jenže to nebyla taška. Joan se vrhla kupředu. „Margie?“ Její hlas zněl tence a přiškrceně. „Co jste to udělal?“ obořila se na muže. „Co jste to udělal?“

Margie se zhroutila na zem bokem s nohama skrčenými pod sebou, jako by byla schoulená doma na pohovce. Krabice s pusinkami spadly vedle ní a vysypaly se na mokrou podlahu. Kolem obličeje se jí ve větru zvedaly chuchvalce zlatých vlasů. Déšť ustal, ale z okapu kapala voda a dopadala jí na obličej. Neucukla. Oči měla doširoka otevřené a prázdné.

„Krásný motýlek,“ řekl o ní ten muž zamyšleně. „Stejně by za pár měsíců zemřela.“

Joan to nedokázala přijmout. Nevěřičně zavrtěla hlavou a představila si, jak muž zvedá ruku k Margiině krku a pak z ní jediným dotykem vysává všečen život. „Ne,“ vydechla, jako by tím, že to vyslovila, mohla zařídít, že to nebude pravda. Že Margie bude zase na cestě do charity. Že se za deset minut vrátí.

„Za mě,“ zamumlal Nick směrem k Joan. Najednou vyzařoval nebezpečí a ji zaplavil klid. Ten chlap neví, před kým stojí.

Skoro stejně rychle pak ale přišlo další pochopení. Nick s tím mužem nemůže bojovat. Teď už ne. Ne po tom, co mu Joan udělala.

Honem se prosmýkla kolem pultu a popadla Nicka za paži, než mohl udělat další krok.

„To bude dobrý,“ řekl Nick Joan tiše. „Schovej se za pult.“ Spustil pohled z toho muže. „Já...“ Zarazil se a vytřeštil oči.

Několik kroků od něj se vynořil další muž. Jako by do jejich světa vstoupil neviditelnými dveřmi. A teď se po celé místnosti zhmotňovali další lidé – muži a ženy v oblečení z jiné doby: těžkých oblecích ze čtyřicátých let a šatech z dvacátých let. *Nestvůry*.

Muž ve dveřích promluvil: „Zajměte tu holku. Toho kluka zabijte.“ Sotva zvýšil hlas, nově příchozí se ale hned dali do pohybu.

Jako by někdo přepnul vypínač, Joanin otupělý šok z toho, že vidí Margie, zmizel. Pokud se s Nickem nedostanou pryč, skončí taky oba mrtví.

Strčila do nejbližšího stolku se spoustou talířů a hrnků. Muž v bledém rouchu se polekaně vyhnul rozbíjejícímu se porcelánu. „Přes kuchyň!“ řekla Nickovi.

Nick nezaváhal. Společně se vrhli kolem pultu do kuchyně. Nick za sebou zabouchl dveře a Joan popadla těžký vozík vyskládaný plechy na pečení. Nick ho chytil z druhé strany a s hlasitým rachotem ho převrhli a zablokovali dveře.

„Co se to děje?“ zalapal Nick po dechu a vrhl se k zadním dveřím. „Objevili se tu zčistajasna. Jak je něco takového možné?“

Joan zavrtěla hlavou. Byly to nestvůry. Tím jediným si byla jistá. „Jakmile se dostaneme ven, zahni do uličky vpravo a utíkej!“ vyhrkla. *Zajměte tu holku*, řekl ten muž. *Toho kluka zabijte*. Ale Joan věděla, že pokud se ona

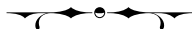
a Nick rozdělí, útočníci půjdou po ní, ne po Nickovi. Ani nečekali, že tu Nick bude. „Prostě se ode mě drž dál! Půjdou po mně, ne po tobě!“

Nickovi se ve tváři mihl zmatek. „Chceš říct, že je mám nechat, aby tě chytili?“

„Prostě to udělej! Prostě...“ Joan došla k zadním dveřím a otevřela je. Zalapala po dechu. Na dvoře se objevovaly další nestvůry a zaplňovaly malý prostor. Zaváhala a zírala před sebe.

Nick ji chytil za ruku. „Pojď!“ řekl. A nebyl čas na přemýšlení. Společně se vyřítili ze dveří. Prosmýkli se kolem zhmotňujících se nestvůr a utíkali.

TŘI

Joan se z nádvoří nedostala. Nějaký muž ji popadl kolem pasu a sevření jeho těžké paže jí vyrazilo dech. Kolena se jí podlomila a muž ji sevřel v medvědíh objetí.

Nickovi před ní se podařilo prokličkovat davem nestvůr ven na ulici. Joan se úlevou zatmělo před očima. On to zvládne.

Nick se však otočil a zřejmě si uvědomil, že už Joan nedrží za ruku.

„Ne!“ vyrazila ze sebe. „*Uteč!*“

Jedna nestvůra se po něm vrhla, Nick se ale podrážděně vymanil z jejího sevření. Ohnal se pěstí. A pak znovu. Bojoval, aby se dostal zpátky k Joan. A pak se kolem nich shlukly další nestvůry.

Joan bojovala a snažila se uvolnit železné sevření kolem své hrudi. Nemohla dýchat. Začínala vidět rozmazaně a před očima jí tančily hvězdičky. Podle chropění a lapání po dechu se Nick držel, ale stačilo by, aby se ho jediná nestvůra dotkla na krku, a byl by konec. Joan zespoda zaryla nehty do útočnickovy paže. Ten povolil a její plíce se znovu nafoukly náhlým přívalem vzduchu.

„Nicku, *utíkej!*“ přinutila se vydechnout.

„*Corvine!*“ vyštěkl někdo. „Na co čekáš?“

Muž, který držel Joan, zvýšil hlas, jako by vydával rozkazy. „Přestaň! Přestaň se prát!“ Joan cítila, jak jí na zádech vibruje jeho hrud. „Buď zticha. Nehýbej se.“

Ten příkaz byl tak směšný, že se málem rozesmála. Myslel si snad, že přestanou jen proto, že jim to řekl? Vy-mrštila se a kopla do útočníka – Corvina, tak ho přece někdo oslovil. Její pata narazila do jeho holeně a on zaklel.

Dlouhou chvíli byly slyšet jen Joaniny nohy, které se otíraly o mokré dláždění, a Corvinovo chrčení, jak se ji snažil udržet v klidu.

To ale byly opravdu jediné zvuky, které se kolem ozývaly, uvědomovala si Joan pomalu... Nicka neslyšela. Zmítala se, zoufale ho hledala a už si představovala svou nejhorší noční můru – Nicka, mrtvého na zemi jako předtím Margie.

Nick byl ale pořád na nohou. Joan si však sotva stačila oddechnout, protože si všimla, že je jeho postoj zvláštní. Stál uprostřed nádvoří, nehybný jako kámen, s očima upřenýma na Joan. Útočníci se od něj odtáhli, Nick tu příležitost ale nevyužil k boji. Ruce měl svěšené podél těla.

A jeho oči... Jeho oči byly tak děsivě prázdné, že se Joan vybavila Margiina hrůzná mrtvá tvář. Babiččina. Lucienova. Oči mrtvého.

„Nicku?“ oslovila ho. Vyznělo to vyděšeně a nejistě. Nepohnul se. „*Nicku?*“ zkusila to znovu. Co s ním bylo? „Co jsi mu udělal?“ řekla Corvinovi roztřeseně.

Místo odpovědi Corvin zvýšil hlas a rozkázal: „Podejte mi manžetu!“

K Joan přistoupila nějaká žena. Díky úhlednému drdolu a rozevlátým šatům z padesátých let působila

jako oživlá černobílá reklama. Rtěnka nanesená trochu asymetricky dodávala jejím ústům krutou křivku. Z náprsní kapsy vytáhla tenký zlatý váleček. Podala ho Corvinovi a ten ho trhnutím palce rozmotal. Rozvinul se do tenkého zlatého papíru připomínajícího krajku.

„Co to děláte?“ vypravila ze sebe Joan. Co byla ta věc? „Kdo jste?“ Pokusila se tu ženu kopnout, aby ji udržela dál od sebe.

„Podržte ji,“ zavelel Corvin a někdo Joan popadl za pravou ruku a vyhrnul jí rukáv košile tak prudce, až jí utrhł knoflík.

Joan bojovala. „Nicku!“ vykřikla. Pořád tam jen tak stál. Co se to dělo? „*Nicku!*“

Corvin navlékl krajku Joan na předloktí, těsně pod zápěstí. Chvilí jí na ruce ležela jako krásný zlatý náramek. A pak se začala svíjet, chvět se, pálit a zarývat se Joan do kůže jako něco živého. Joan zalapala po dechu – bolelo to, jako by jí na kůži stříkal roztavený kov.

„Teď je ke mně ukotvená,“ oznámil Corvin. „Můžeme jít.“

Jít? To ji chtěli někam odvést? „Kdo jste? Proč...“ Joan se zlomil hlas a vyhrkla: „Proč jsi zabil Margie?“ Nemohla uvěřit, že je Margie mrtvá. „Proč jsi ji nenechal jít?“ Margiině mladší sestře Sammy bylo ve středě šest let. Margie jí plánovala udělat dort ve tvaru skály s dinosaury uvnitř. A teď... „Vždyť odcházela. Byla na odchodu!“

„Ale prosím tě,“ vyštěkl Corvin, jako by Joan zpochybňovala jeho profesionalitu. „Zbývalo jí sotva půl roku.“

Krásný motýlek, nazval předtím Margie. Chtěl snad říct, že by Margie stejně brzy zemřela? Joan zavrtěla hlavou. Nedokázala to unést.

Corvin zvýšil hlas. „Někdo tu zůstaňte a uklidte to!“ nařídil. „Postarejte se o tělo a o toho kluka!“

Toho kluka zabijte, řekl už předtím. V tu chvíli se Joan přestala ovládat. Rozdávala kolem úderu lokty a kopance a ze všech sil se snažila Corvinovi vytrhnout. Nick tam pořád stál, nehybný jako socha. Mrkal vůbec? „Nicku, *bojuj!*“ žadonila Joan. „Bojuj! Musíš se odsud dostat! Oni tě zabijí!“ A bude to její chyba. Druhá Nickova verze by je mohla všechny zastavit, ale Joan ho zbavila vzpomínek a schopností. Učinila ho proti nestvůrám bezmocným. Ani on sám nevěděl, čím kdysi býval.

V dálce se rozezněla siréna. „Pryč!“ zavelel Corvin. „Rychle!“

Joan periferně viděla, že nádvoří se vyprazdňuje, jak se nestvůry jedna po druhé rozplývaly ve vzduchu.

Zničehonic ji také zasáhla touha cestovat časem – niterná touha tak silná, že na vteřinu přebila všechny ostatní pocity, dokonce i strach o Nicka. Ale nebyla to její vlastní touha. *Je ke mně ukotvená*, řekl Corvin. Nasadil jí tu věc – tu manžetu – a teď se ji snažil vytáhnout z téhle doby.

„No tak!“ popoháněl ji.

Pocit nucené touhy zesílil. Joan ho potřebovala následovat – víc, než se jí chtělo dýchat. Bylo to prapůvodní nutkání.

Na stejné primární úrovni Joan bojovala, aby zůstala tady, v tomhle okamžiku. Nestvůry cestovaly časem tak, že pomyslely na nějakou dobu a zatoužily po ní. Joan se

naplnila touhou po domově. Po tomto místě. Po místě, kde už byli.

Bojovala s tím stejně jako dnes ráno s rozplynutím a soustředila se na své smysly. Byla zima. Cítila vůni mokré dlažby, pečeného chleba a kouře z komínů. *Jsem doma*, pomyslela si. *Nechci být nikde jinde než tady.*

„Tak máš ji, nebo ne?“ To řekl hubený muž se špičatým obličejem a řídkými šedými vlasy. Znělo to pochybovačně, skoro až přezíravě.

Corvinova odpověď byla podrážděná. „Jistěže ji mám.“ Pak ale zavrčel, jako by zápolil s něčím těžkým.

Nucená touha se stala zoufalou. Joan cítila, jak se pomalu přestává ovládat. *Nechci být nikde jinde než tady*, řekla si znovu. Ale její vnitřní hlas se zdál slabý ve srovnání se zoufalou potřebou cestovat. Znovu se zkroutila v Corvinově náruči tak, aby viděla Nicka, a jenom jeho.

Corvin námahou zavrčel. Joan nemohla dýchat. *Nicku*, pomyslela si a dovolila si po něm zatoužit, místo aby své pocity pro jednu potlačila. *Chci tu zůstat s tebou.* Ale Corvin byl příliš silný. Zvuk sirény kolem ní zanikl. Ostří pach deště zmizel.

Nicku... Nicku...

V temnotě, která se jí začínala zmocňovat, Joan zahlédla pohyb tam, kde dosud nebyl. Nickovy ruce se pomalu svíraly v pěst. Jeho obličej nabýval výrazu, jako když voda plní pohár.

„Utíkej!“ procedila skrz zaťaté zuby Joan. Vlastní hlas jí zněl dutě a vzdáleně.

Nick se však místo útěku otočil s děsivým výrazem ke Corvinovi. Jedním krokem byl u něj. Udělal něco

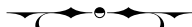
prudkého a rychlého, co Corvina přimělo zaskřehotat bolestí a zapotácet se. Joan přitom táhl s sebou.

„Zabijte ho!“ řval Corvin a ohlížel se přes rameno po někom, kdo by mu mohl pomoci. „Zastavte ho!“

Nikdo mu ale na pomoc nepřišel.

Ostatní nestvůry zmizely a nechaly ho na nádvoří samotného s Joan a Nickem.

ČTYŘI

Pocit touhy ustal. Joan úlevou zalapala po dechu a v Corvinově sevření ochabla. Zabralo to. Podařilo se jí zůstat v téhle době.

„Kde jsou všichni?“ Corvin zněl podrážděně. Vypadalo to, že mu začíná docházet, že neodcestoval spolu s ostatními. „Co to má sakra být?“ Obrátil k Joan své kočičí oči a bledé obočí se mu stáhlo. „Jak jsi překonala tu manžetu?“

Jeho sevření povolilo, když se rozhlédl. Joan využila příležitosti a vykroutila se mu.

Corvin se po ní natáhl, ale to už byl u ní Nick. Udeřil Corvina pěstí do obličeje, až se zapotácel. Corvin se nadechl, aby promluvil, a Nick ho znovu silně praštil do čelisti. Nato se Corvin skácel k zemi a zůstal v bezvědomí ležet na mokré dlažbě nádvoří.

Nick se na něj díval, jeho široká ramena se zvedala a klesala. Joan se snažila popadnout dech. Okolní zvuky se vrátily. Ptáci cvrlikali a vzdálená auta lomozila. Vzduch byl cítit mokrým kamením.

Nick se k ní otočil. „Ublížil ti?“ Pátravým pohledem ji kontroloval.

Joan zavrtěla hlavou. A pak ji zasáhlo silné déjà vu. Obraz, který překryl její zrak: Nick stál nad tělem

Luciena Olivera, z meče mu kapala krev. *Jsi v pořádku?* zeptal se jí.

„Moc mě to mrzí,“ říkal teď Nick. Přejel si rukou po tváři. „Nechápu, jak to, že jsem takhle ztuhl.“

„Cože?“ Proč říká, že ho to mrzí? Právě zabránil tomu, aby ji unesly nestvůry.

Nick svraštil obočí. „Snažila ses jim vykroutit a já tam jen tak stál, zatímco jsi s nimi bojovala. Hrozně mě to mrzí.“

„Ne.“ Tak to přece nebylo. „Ne, ty...“ Joan se zarazila. Co přesně se vlastně stalo? Nikdy nic takového neviděla. Nick se pral a pak mu Corvin poručil, aby toho nechal, a Nick v okamžiku znehybněl jako panenka, jako by Corvin stiskl tlačítko stop.

Joan se podívala na Corvina, který se teď v bezvědomí válel na mokré kamenité zemi a vlasy mu v kalužích dešťové vody tmavly do černa. V boji se mu vyhrnul jeden rukáv a odhalil tetování stromu. Kmen začínal poblíž lokte, zkroucené větve se mu plazily po dlani a jejich uschlé konce dosahovaly ke konečku každého prstu.

Spálený jilm, doplnila Joanina paměť. Rodinný znak Argentových. Argentovi dokázali ovlivnit lidi silou své vůle. Zvedl se jí žaludek. „Nezamrzl jsi. Nebyla to tvoje chyba.“ Nick se pro ni vrátil. Mohl utéct, ale zachránil jí život. „To on,“ řekla. „Použil na tebe svou moc.“

„Moc?“ Nick na ni upřel tmavé oči.

Joan otevřela ústa, aby mu odpověděla, a pak se zarazila. Chtěla Nickovi sejmut ten výraz z tváře, aby zmírnila jeho nemístný pocit viny, ale znovu si vzpomněla, s kým mluví – s chlapcem, který kdysi ve světě nestvůr budil hrůzu. Přemožitel tak nebezpečný, že o něm

vznikly mýty. Naposledy vedl masakr její rodiny, a nesměla dopustit, aby se to opakovalo. Neměla by mu o schopnostech nestvůr nic říkat.

Nick pomalu promluvil. „Řekl mi, abych byl zticha. Abych se nehýbal. A bylo to jako... Jako bych ho chtěl poslechnout. Jako bych musel.“ Pohled, který upíral na Joan, se zaostřil. „Kdo jsou tihle lidé? Jak to, že se tady objevili zničehonic?“

Všechny ty otázky byly nebezpečné a Joan nevěděla, jak na ně odpovědět. Na odpovědi není čas, připomněla si. „Musíme se odsud dostat,“ řekla. „Brzy se probudí.“ A pak bude moct svou moc zase používat.

Vzápětí se ale rozhodla kleknout si na studené dláždění a prohledat Corvinovi kapsy. Levou kapsu bundy. Pravou kapsu. Tady. Peněženka. A uvnitř saka visel z knoflíkové dírky řetízek. Joan ho vytáhla a na jednom konci našla černý přívěsek – ohořelý strom s uschlými větvemi. Byl to orazník – nestvůří verze občanského průkazu. Peněženku i přívěsek si strčila do kapsy. Možná nevěděla, kdo na ni ty nestvůry poslal, ale hodlala to zjistit.

Vzhlédla a uviděla, že Nick se svou ostře řezanou čelistí na ni stále upřeně hledí. Cítila se podivně zahanbená, jako by ji přistihl, jak toho muže oklovává jako sup. Huntovi byli zloději a ona si Nickovou perspektivou na jednu připadala také jako jedna z nich. „Jen chci zjistit, kdo to je,“ řekla.

Zdálo se, že Nicka překvapilo, jak defenzivně to vyznělo. „No jasně,“ řekl. „Má u sebe telefon? Mohli bychom ho zdržet, když to půjde.“ A teď byla řada na Joan, aby byla překvapená. Nedokázala si představit, že by druhá verze Nicka krádež schvalovala.

Prošmátrala i zbytek Corvinových kapes. „Nemůžu ho najít.“

„To nevadí.“ Nick jí podal ruku. „Tak pojďme pryč.“

Joanina mysl byla ještě víc vyvedená z míry než její tělo, a tak ho nechala, aby jí pomohl vstát. *Ani nevím, kolik lidí jsem zabil*, řekl jí jednou. Přijala snad jeho předchozí verze jeho přísný morální kompas jako způsob, jak se vypořádat se zabíjením nestvůr? Bylo zvláštní pomyšlet na to, že tenhle nový Nick by mohl mít trochu jinou morálku než chlapec, kterého znala předtím.

Opodál byl úzký průchod s cihlovými zdmi vedoucí k hlavní ulici. Joan celá ztuhla, když došli na roh, protože věděla, že Margie bude ležet zhroucená ve dveřích. *Opatrně*, naznačila Nickovi.

„Myslím, že už přijeli policajti,“ zamumlal Nick zpátky tichounce. „Siréna se už blížila, když ti lidé...“ Zaváhal, jako by si to nezvyklé slovo potřeboval vyzkoušet. „... zmizeli.“

Siréna? Joan na ni úplně zapomněla. Bez ní se průchod zdál být velmi tichý. Dokonce i déšť přestal kapat z okapů. Vyhlédla zpoza rohu. „Ulice je prázdná,“ zašeptala překvapeně.

Pekárna byla jedním z pásu deseti obchodů. Čekala by, že během pozdního sobotního odpoledne, jako bylo tohle, budou podél ulice parkovat auta a v zelinářství se budou mačkat známé tváře. V okolí ale nebyl vůbec nikdo. Parkovací místa byla prázdná. Žádná policie.

„Tvoje kamarádka...“ řekl Nick pomalu.

„Cože?“ Joan se prudce podívala k hlavnímu vchodu pekárny. Margie tam nebyla. Přemístili snad útočníci její tělo? Joan se vypořádala z průchodu k výloze. Uvnitř

byly všechny židle úhledně naskládané na sebe. Stůl, který Joan převrátila, byl uklizený. Po Margie nebylo v místnosti ani stopy. Vůbec žádné pozůstatky útoku.

„Kdy měli čas uklidit?“ zeptal se Nick.

Na Joan v tu chvíli dolehl nepříjemný pocit. O krok ustoupila. Vzduch se zdál teplejší než před několika minutami. *Mnohem* teplejší.

Otočila se.

Když dnes přišla do práce, velký strom před budovou tvořily v podstatě jen šedivé větve s potrhanými listy. Teď byl obtěžkaný bílými květy. Jejich slabá sladká vůně se nesla ve vánku.

Joan se živě vybavil zápas s Corvinem, když se ji snažil protáhnout časem. Joan si myslela, že ho zastavila, ale co když jen narušila jeho doskok? Co když ji odtáhl na nějaké jiné místo?

Do nějaké jiné doby.

Další živý záblesk – tentokrát Nicka, jak se snaží Corvinovo sevření přerušit. Chytil Joaninu paži, přesně tam, kde byla ta zlatá manžeta. Joan si představila, jak ji Corvin táhne časem a Nicka vláčí za sebou. „Nicku...“ řekla.

Nick neodpověděl. Přešel k dalšímu oknu, jako by změna úhlu mohla změnit to, co je uvnitř. Jeho tvář měla popelavý nádech.

Pod oknem byla přišroubovaná malá mosazná tabulka. *Margaret Marie Channingová. Nicholas Arthur Ward. Chybíte nám a vzpomínáme.*

Nick od ní rychle ucouvl a klopýtl, nezvykle vyvedený z rovnováhy.

„Nicku.“ Joan nevěděla, co říct. *Chybíte nám a vzpomínáme.* Vypadalo to, že tabulka je tam umístěna trvale.

Nebyl to plakát s pohřešovanými, ale pamětní deska, jako by se Margiino tělo nikdy nenašlo; jako by Nick byl pryč dost dlouho na to, aby si zasloužil vzpomínku, a ne telefonní číslo, na kterém by se mohl přihlásit ten, kdo ho uvidí.

Jak velký byl ten skok? Jak dlouho byli pryč? Měsíce? *Rok*? A kde bylo Joanino jméno? Proč nebyla na pamětní desce i ona?

Joan hmátla po telefonu, najednou zoufale toužila mluvit s tátou. Myslel si snad, že je taky nezvěstná?

Z telefonu se neozýval žádný zvuk. Joan zamrkala na displej. Ikona operátora chyběla a nebyla připojená k internetu – dokonce ani k wi-fi v pekárně. Byl její telefonní tarif zrušen? Změnilo se snad heslo pekárny?

Joan se zamlžilo před očima. Zhluboka se nadechla. Nemohla panikařit. Na displeji se objevilo oznámení: hlasová zpráva od babičky. Stiskla tlačítko přehrát.

„Joan, zlatíčko,“ řekla babička. Její obvyklý nesmlouvavý hlas byl uspěchaný. Joan se rozbušilo srdce. „Musíš mě poslechnout. V Milton Keynes už nejsi v bezpečí. Musíš okamžitě odjet bez svého otce. Přesvědč ho, aby dnes zůstal doma. Musíš ho udržet v bezpečí.“

V babiččině hlase zazníval zvláštní tón. Joan chvíli trvalo, než ho rozpoznala jako strach. Nikdy předtím neslyšela babičku ustrašenou – ani když umírala.

„Vím, že máš otázky,“ řekla babička. „Všechno ti vysvětlím, až se uvidíme. Ale teď se prostě dostaň na nádraží Euston. Budu tam na tebe čekat třeba celou noc, když to bude potřeba.“ Cvaknutí. Konec zprávy.

Joan si držela telefon u ucha, jako by se babička měla ještě ozvat. Ale nic víc se nedělo.

Nick nespouštěl oči z tabulky. „Já tomu nerozumím,“ řekl. „Proč by to sem někdo dával? Je to snad nějaký nepovedený vtíp?“ Zavrtěl ale hlavou, jako by doopravdy nevěřil, že jde o žert.

Joan přesměrovala své myšlenky zpět do přítomnosti. Teď záleželo jen na jediné věci. Musela odsud Nicka dostat dřív, než se Corvin Argent probudí. Protože jakmile se to stane, bude Nicka moct znovu ovládat. „Musíme pryč!“ Ale kam by mohli jít?

„Tohle je špatně,“ řekl Nick. „Tohle všechno je špatně. Ty obchody...“

Babička. Joan se musí dostat k babičce. Ale jak? Nebylo možné zjistit, kde se Huntovi právě nacházejí; neustále se stěhovali. *Ale teď se prostě dostaň na nádraží Euston,* řekla babi. *Budu tam na tebe čekat třeba celou noc, když to bude potřeba.* Joan ale skočila do budoucnosti. Ta noc už byla dávno pryč.

„To květinářství vedle,“ konstatoval Nick podmračeně. „Je jiné.“

„Jiné?“ nechápala Joan. Nápis nade dveřmi hlásal *Čerstvé květy*. Ještě dnes ráno se to tam jmenovalo *Lauriiny luční květy*. „Co to?“ zakoktala se. Laurie ten obchod vlastnila celá léta. Déle, než byla Joan na světě.

„A tahle pekárna...“ pokračoval Nick. „Nemá správnou barvu. Před pár minutami to byl jiný odstín zelené.“ Dotkl se dveří. „Barva je suchá,“ zamumlal jakoby sám pro sebe. Zamnul si palec s ukazováčkem. „Na náteru je špína.“ Dotkl se mosazné tabulky. „A tady je prach.“

Byl to jen nepatrný rozdíl, ale měl pravdu – tedy co se barvy a jména květinářství týče. A teď Joan viděla

i další rozdíly. Z kavárny naproti se stalo knihkupectví. Z pizzerie byla salátovna.

Jak dlouho mohlo trvat, než se všechny tyhle změny udály? Joan se snažila utišit zběsilou paniku, která se jí začínala zmocňovat. Jak daleko skočili? Mohlo to být déle než rok? Jak dlouho byli pryč?

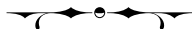
„Tohle nedává smysl,“ zamumlal Nick. „Tohle nemůže být skutečné.“ Očima přejížděl sem a tam, když si znovu přečetl nápis na tabulce. „Protože jestli je to skutečné...“ Udělal další krok zpět.

„Nicku,“ oslovila ho Joan.

Zdálo se, že ji Nick neslyší. Ustoupil ještě víc.

Joan si jeho záměr uvědomila příliš pozdě. „Ne!“ vyhrkla. „Počkej!“ Ale to už Nick běžel pryč kamsi do té neznámé doby.

PĚT

Joan se rozběhla za Nickem. Během několika minut ho ztratila – byl rychlejší než ona, ale věděla, kam má namířeno. Včera jí ukázal, kde bydlí.

Při běhu se snažila vnímat detaily. Byla auta jiná? Možná trochu. U kostela na rohu minula dívku svého věku, která šla v protisměru, a starší pár, který se držel za ruku. Jejich oblečení vypadalo... Joan si nebyla jistá. Vypadalo prostě jako oblečení. A dívčin telefon vypadal prostě jako telefon.

Zničehonic si Joan vzpomněla, jak se Aaron jednou rozhlédl po parku a během okamžiku určil, že je rok 1993. Přála si, aby tu teď byl. Podíval by se na jedno jediné auto a oznámil by jí přesné datum. Pak by pronesl něco uštěpačného a Joan by mu to mohla vrátit a cítila by se díky tomu lépe.

Joan tu myšlenku zahнала. Aaron tu nebyl – Joan ho už nikdy nesměla vidět. A právě teď musela dohnat Nicka. Pronásledovaly ji děsivé představy, jak na něj doma čekají útočníci; jak vstoupí do domu a najde svou rodinu mnohem starší. Sklopila hlavu a rozběhla se, zabírala tak, až se jí třáslы nohy.

Nickův dům byl od pekárny vzdálený asi patnáct minut. Než Joan dorazila do jeho ulice, už ji pálily plíce, ale

když ho uviděla, jak stojí sám a nezraněný na cestě před domem, dovolila si bolestivý, úlevný nádech.

A pak uviděla, na co se dívá. Na zahradě před domem byla cedule *Prodáno*.

„*Mary! Robbie!*“ zavolal. Najednou se dal do pohybu a vyrazil k předním dveřím. „*Mary!*“

Joan dosprintovala k němu. Když dospěla ke dveřím, Nick už strkal klíč do zámku. „*Nicku!*“ Joan se ho snažila popadnout za ruce, zatímco se bezúspěšně pokoušel klíčem otočit. „Oni tam nejsou! Nejsou tam!“

Nick ale jako by ji neslyšel. S klíčem to vzdal a místo toho začal do dveří bušit pěstmi. „*Mary!*“ křičel. „*Alice! Ally! Kde jste?*“ Hlas se mu zlomil a Joan měla co dělat, aby to zvládla. Jeho výraz byl příliš povědomý – příliš podobný tomu na těch děsivých nahrávkách, na nichž byla jeho rodina opakovaně vražděna.

O pár domů dál se rozlétly dveře dokořán. „*Hele!*“ zavolal na ně nějaký muž. „Co to má bejt za randál?“

„*Nicku,*“ oslovila ho Joan znova. „Prosím tě. Tady být nemůžeme!“ Útočníci se mohli objevit každou chvíli.

Nick se zadíval do okna vedle dveří a z úst mu unikl zlomený zvuk. Dospěl ke stejnému závěru jako Joan. Dům byl prázdný. Opřel si hlavu o dveře a nepravidelně dýchal. „Co se to děje?“

Joan zavrtěla hlavou. Jak dlouho byli s Nickem pryč? Jak dlouho na něj jeho rodina čekala, než se odstěhovala?

„Nerozumím tomu,“ řekl. „Kde je moje *rodina?*“

„To nevím.“ Joan se zlomil hlas. Taky chtěla utéct domů – táta byl jen pár ulic odtud. Ale nemohla k němu ty útočníky přitáhnout. Margie už zemřela a Joan nemohla ublížit nikomu dalšímu, koho milovala.

„Ale něco přece jen víš,“ řekl jí Nick s tmavýma očima otevřenýma dokořán. „U pekárny jsi řekla, že měl ten chlap nějakou moc!“

Ach bože. Joan otevřela ústa – nebyla si ani jistá, co se mu chystala říct. Ale jakmile to udělala, zaregistrovala slabý zvuk. Sirénu. Ohlédla se přes rameno. Ve dveřích stál Nickův soused se založenýma rukama. „Ten chlap na nás zavolal policii?“

„Fakt?“ Nick si nahlas úlevně oddechl. „Třeba najdou moji rodinu!“

V dálce se k první siréně přidala další a pak ještě jedna. Tři policejní auta kvůli stížnosti na hluk? V Joan se vzedmul nepříjemný pocit. Nějaký instinkt ji přiměl vzpomenout si na Corvinova slova. *Spoutejte ji.*

Otočila ruku tak, aby si prohlédla své předloktí. Její zelená pracovní košile byla na zápěstí uvolněná a v místě, kde se jí utrhł knoflík, povlávala bavlněná nit. V rozparku Joan zahlédla zlatý odlesk: špičku křídla. Srdce se jí rozbušilo.

Vyhrnula si rukáv. Na vnitřní straně zápěstí měla zlatý znak: okřídleného lva, který jako by pozorovatele sledoval. Joan najednou nemohla popadnout dech, jako by dostala ránu pěstí.

Bylo to sigilium Dvora nestvůr.

„Co je to?“ zeptal se Nick. „Viděl jsem, jak ti to udělali.“

Záblesk vzpomínky na bolest. Jemná krajka, která se měnila v roztavené zlato a vbublávala jí do kůže. „Ne-vím.“ *Spoutejte ji,* řekl Corvin a použil k tomu sigilium Dvora nestvůr.

Joan si nebyla jistá, co se děje, jedno ale věděla. „Musíme se schovat dřív, než ta auta přijedou!“

„Ale vždyť nás napadli!“ Nick zněl zmateně. „Měli bychom to nahlásit!“

Když promluvil, sirény zpomalily. Narazili na kruhový objezd na druhé straně školy.

Joan měla hrdlo tak stažené, že ze sebe jen těžko dostávala slova. „To není policie! A nepomůžou nám! Nic-ku, všechno ti to vysvětlím později, ale teď musíme pryč! Musíme...“

„Hej.“ Nickův hlas se zklidnil. S vráskou na čele pátral v její tváři. Joan přemítala, jak moc vyděšeně vypadá. Nick si prohlížel předzahrádku. Joan si nebyla jistá, jestli jí uvěřil, ale zdálo se, že naléhavost v jejím hlase ho přesvědčila. „Tady,“ řekl. Kývl ke dřevěnému plotu u domu. Před ním rostl hustý zimostráz, vysoký a neudržovaný. Joan viděla, že to kdysi býval vysoký živý plot, jeho kontury teď ale narušovaly přerostlé úponky. „Když se natlačíš za ten živý plot, dá se tam schovat,“ řekl Nick. „Můj mladší bráška a ségra to tu používají jako skrýš.“

Ani ode dveří – v dokonalém pozorovacím úhlu – nebyl v živém plotě vidět jakýkoli náznak dutiny. Byl to dokonalý úkryt. Ale... Joan neochotně zavrtěla hlavou. „Jestli nás tam najdou, budeme v pasti.“ Existoval jen jeden dobrý způsob, jak se odsud dostat. „Musíme do školy.“ Byla hned přes silnici. Tam by bylo víc míst, kde se schovat, a taky víc únikových cest. A oba areál znali. Museli okamžitě vyrazit.

„V tom plotě je díra,“ řekl Nick pevně, když se Joan otočila. „Cože?“ zarazila se.

„Za tím keřem je v plotě díra,“ řekl. „Vede do zahrady za domem. A za ní je zadní ulička. Uslyšíme všechno, co budou říkat, a budeme se moct dostat ven nepozorovaně.“

To byl dobrý plán – lepší než její vlastní. Joan se přistihla, že se na něj dívá o vteřinu déle, než bylo nutné. Zbavil se strachu a zmatku rychleji, než by za stejných okolností zvládla ona. Rychleji, než by čekala od koholi jiného.

Ozvaly se sirény. Příliš blízko. Joan rychle přikývla.

Rozběhli se k plotu. Joan natáhla krk a hledala Nickova souseda. Odtud ho neviděla; doufala, že to znamená, že ani on nevidí je.

„Tady.“ Nick odhrnul špičaté větve, aby Joan mohla vklouznout mezi zimostráz a plot. Vmáčkla se do prostoru mezi nimi a klesla na všechny čtyři. Laťky plotu byly dole odlomené a zůstala po nich zubatá mezera.

Joan se skrz ni protáhla a objevila se v zadní zahrádce se zaplevelenými záhony. Otočila se, aby Nickovi pomohla ven. Pro něj byl otvor mnohem těsnější. Chroptěl a snažil se co nejvíc přitisknout k zemi, aby se mohl dírou proplazit. Joan ho chytila za ruce a zatáhla. Pak se Nick nejspíš odrazil nohama, protože se k Joanině úlevě jeho velké tělo prudce vymrštilo ven.

Stihli to jen tak tak. Když se auta přiblížila, větve zimostrázu se se šustěním právě vracely na místo. Dva motory ztichly a trochu asynchronně se otevřely a zabouchly dvojí dveře. A pak se po trávě rozlehly kroky.

Po dlouhé chvíli prořízl ticho hlas, znepokojivě zřetelný – jako by mluvčí stál přímo před živým plotem. „Tak co tu máme?“

Joan se rozbušilo srdce a Nick po ní střelil chápavým pohledem s široce otevřenýma očima. Byl to Corvin Argent – muž, kterého nechali bezvládně ležet na nádvoří. Joan měla pravdu. V policejních autech byli útočníci.

Ozval se druhý hlas, příkrý a vojenský. „Stížnost na hluk u domu toho chlapce. Sousedé viděli dva teenagery, jak sem utíkají z pekárny. Dívka měla na sobě zástěru, pravděpodobně uniformu z pekárny.“

Joan ke své jasně bílé, nápadné zástěře okamžitě sklopila oči. *Sakra*. Potřebovala se jí co nejrychleji zbavit – tady ale ne. Kdyby ji tu nechala, byla by to prakticky její vizitka.

Znovu se ozval Corvin. Tentokrát to znělo méně formálně a víc frustrovaně. „Stížnost na hluk?“

Ten vojenský hlas zněl mdle. „Kdybys přesně určil, kde jste přistáli...“

„Vždyť to jsem udělal!“ bránil se Corvin, tentokrát ještě frustrovaněji. Joan měla pocit, že ti dva nevedou tuhle debatu poprvé.

„Takže jen stížnost na hluk a místní hlášení?“ Slyšitelný nádech. „Počkej, nic mi neříkej. Kamery zase selhaly. A žádnému z našich vlastních pozorovatelů se je nepodařilo zahlédnout. Zase.“

„Jestli nejsi spokojený s výzvědnými službami...“

„Jaké výzvědné služby?“ ozval se Corvin. „Jako to nefunkční vybavení? Nesprávně vyhodnocená pozorování?“ Odmlčel se. „Nemyslíš si, že se tu děje něco hodně divného?“

„Jak divného?“

„Proč je tak těžké je najít?“ zeptal se Corvin. Ztišil hlas. „Myslím, že na těch zvěstech o neobvyklých výkyvech něco je.“

Voják mlčel tak dlouho, až si Joan začala říkat, jestli vůbec odpoví. Když se konečně ozval, jeho hlas byl tišší, stejně jako Corvinův. „Poslouchej. Ztratil jsi tu holku.